Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

16 юли 2026 година*

„Преюдициално запитване — Конкуренция — Картели — Злоупотреба с господстващо положение — Членове 101 и 102 ДФЕС — Прилагане от националните органи по конкуренция — Решение на национален орган по конкуренция, с което се разпорежда проверка — Претърсване в помещенията на съответните предприятия — Изземване на служебни документи, получени от съобщения по електронна поща — Разрешение, издадено от прокуратурата — Членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Право на зачитане на личния живот и комуникациите — Право на защита на личните данни — Процесуални изисквания — Липса на предварително разрешение от съд“

По съединени дела C-258/23—C-260/23

с предмет три преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Съд по конкурентни, регулаторни и надзорни въпроси, Португалия) с акт от 21 април 2023 г., постъпили в Съда на 24 април 2023 г., в рамките на производствата по дела

IMI — Imagens Médicas Integradas S. A. (C-258/23),

Synlabhealth II S. A. (C-259/23),

SIBS — SIBS-Sociedade Gestora de Participações Sociais S. A.,

SIBS, Cartões — Produção e Processamento de Cartões S. A.,

SIBS Processos — Serviços Interbancários de Processamento S. A.,

SIBS International S. A.,

SIBS Pagamentos S. A.,

SIBS Gest S. A.,

SIBS Forward Payment Solutions S. A.,

SIBS MB S. A. (C-260/23)

срещу

* Език на производството: португалски.

Autoridade da Concorrência

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, T. von Danwitz, заместник-председател, K. Jürimäe, C. Lycourgos, I. Jarukaitis, O. Spineanu-Matei, M. Condinanzi и F. Schalin, председатели на състави, S. Rodin (докладчик), E. Regan, N. Piçarra, A. Kumin, N. Jääskinen, S. Gervasoni и N. Fenger, съдии,

генерален адвокат: L. Medina,

секретар: L. Carrasco Marco, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 юни 2025 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за IMI — Imagens Médicas Integradas S. A., от A. Dias Henriques, R. Oliveira, M. Rodrigues Caldeira и M. Valente, advogados,

– за Synlabhealth II S. A., от A. Martins Ferreira, advogado,

– за SIBS — Sociedade Gestora de Participações Sociais S.A. и др., от M. de Abreu Castelo Branco, J. Pateira Ferreira и C. Pinto Correia, advogados,

– за l'Autoridade da Concorrência, от D. Cardoso, A. Cruz Nogueira и S. Parodi, advogadas,

– за португалското правителство, от C. Alves, P. Barros da Costa и A. Oliveira Santos, в качеството на представители,

– за чешкото правителство, от L. Halajová, M. Smolek и J. Vláčil, в качеството на представители,

– за гръцкото правителство, от K. Boskovits, в качеството на представител,

– за финландското правителство, от H. Leppo, в качеството на представител,

– за шведското правителство, от F.-L. Göransson, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от P. Berghe, P. Caro de Sousa и E. Русева, в качеството на представители,

– за Надзорния съвет на EACT, от C. Simpson, E. Gromnicka и M.-M. Joséphidès, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 23 октомври 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

2 Запитванията са отправени в рамките на три спора между няколко предприятия и Autoridade da Concorrência (Орган за конкуренцията, Португалия) по повод законосъобразността на мерки за претърсване, както и за разглеждане, събиране и изземване на доказателства в помещенията на тези предприятия в рамките на водени от него разследвания относно антиконкурентни практики, посочени в членове 101 и 102 ДФЕС.

Правна уредба

Правото на Съюза

Договор за функционирането на ЕС

3 Член 101 ДФЕС гласи:

„1. Забраняват се като несъвместими с вътрешния пазар всички споразумения между предприятия, решения на сдружения на предприятия и съгласувани практики, които биха могли да засегнат търговията между държавите членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар, и в частност такива, които:

а) пряко или косвено определят покупни или продажни цени или други условия на търговията;

б) ограничават или контролират производството, пазарите, технологичното развитие или инвестициите;

в) осъществяват подялба на пазари или на доставчици;

г) прилагане на различни условия по отношение на еквивалентни сделки с други търговски партньори, като по този начин ги поставя в сравнително по-неблагоприятно положение;

д) поставяне на сключването на договори в зависимост от приемането на допълнителни задължения от другите страни, които по своя характер или в съответствие с търговската практика нямат връзка с предмета на тези договори.

2. Всички споразумения или решения, които са забранени в съответствие с настоящия член, са нищожни.

[…]“.

4 Съгласно член 102 ДФЕС:

„Забранена като несъвместима с вътрешния пазар е всяка злоупотреба от страна на едно или повече предприятия с господстващо положение в рамките на вътрешния пазар или в съществена част от него, доколкото тя може да повлияе върху търговията между държавите членки.

Такава злоупотреба в частност може да се изразява в:

а) пряко или косвено налагане на нелоялни покупни или продажни цени или на други несправедливи условия за търговия;

б) ограничаване на производството, пазарите или технологичното развитие във вреда на потребителите;

в) прилагане на различни условия по отношение на еквивалентни сделки с други търговски партньори, като по този начин ги поставя в сравнително по-неблагоприятно положение;

г) поставяне на сключването на договори в зависимост от приемането на допълнителни задължения от другите страни, които по своя характер или в съответствие с търговската практика нямат връзка с предмета на тези договори.

Хартата

5 Член 7 от Хартата гласи:

„Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговите съобщения“.

6 Съгласно член 8 от Хартата:

„1. Всеки има право на защита на неговите лични данни.

2. Тези данни трябва да бъдат обработвани добросъвестно, за точно определени цели и въз основа на съгласието на заинтересованото лице или по силата на друго предвидено от закона легитимно основание. Всеки има право на достъп до събраните данни, отнасящи се до него, както и правото да изиска поправянето им.

[…]“.

Регламент (ЕО) № 1/2003

7 Съображение 26 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), гласи:

„Практиката показва, че има случаи, при които търговската документация се съхранява в домовете на директорите или на други хора, работещи за предприятието. Ето защо длъжностните лица и другите представители, упълномощени от [Европейската комисия], следва да разполагат с правомощия да влизат в помещенията, където може да се съхранява търговска документация, включително и частни домове. Упражняването на последното правомощие обаче следва да е предмет на разрешение от съдебните органи“.

8 Съгласно член 3, параграф 1 от Регламент „[к]огато органите по конкуренция на държавите членки или националните съдилища прилагат националното право на конкуренция към споразумения, решения на сдружения на предприятия или съгласувани практики по смисъла на член [101], параграф 1 [ДФЕС], които могат да засегнат търговията между държавите членки по смисъла на тази разпоредба, те също така прилагат и член [101 ДФЕС] към такива споразумения, решения или съгласувани практики. Когато органите по конкуренция на държавите членки или националните съдилища прилагат националното право на конкуренция по отношение на всякакви злоупотреби, забранени от член [102 ДФЕС], те прилагат също и член [102 ДФЕС]“.

9 Член 5 от посочения регламент гласи:

„Органите по конкуренция на държавите членки имат правомощието да прилагат членове [101] и [102 ДФЕС] в индивидуалните случаи. За тази цел, като действат по собствена инициатива или по внесена жалба, те могат да вземат следните решения:

– да изискат прекратяване на нарушението;

– да постановят временни мерки;

– да приемат поемане на ангажименти;

– да наложат глоби, периодични санкционни плащания или всякакви други санкции, предвидени в тяхното национално законодателство.

Когато въз основа на информацията, с която разполагат, условията за налагане на забрана не са изпълнени, те могат да решат и че няма основания за предприемане на действия от тяхна страна“.

10 Член 20 от същия регламент, озаглавен „Правомощия на Комисията за извършване на проверки“, гласи:

„1. За да изпълни задълженията, възложени ѝ с настоящия регламент, Комисията може да извършва всички необходими проверки на предприятия или на сдружения на предприятия.

2. Длъжностните лица и другите придружаващи лица, упълномощени от Комисията да извършат проверка, разполагат с правомощията:

а) да влизат във всички помещения, имоти и транспортни средства на предприятия и на сдружения на предприятия;

б) да проверяват книгите и другите документи, свързани със стопанската дейност, независимо от носителя, на който се съхраняват;

в) да вземат или получават под всякаква форма копия или извлечения от тези книги или документи;

[…]

3. Длъжностните лица и другите придружаващи лица, упълномощени от Комисията да извършат проверка, упражняват своите правомощия след представяне на писмено пълномощно, в което конкретно се посочва предметът и целта на проверката и санкциите, предвидени в член 23, в случай че представянето на изисканата търговска и друга документация, свързана със стопанската дейност, е непълно или когато отговорите на въпросите, поставени съгласно параграф 2 от настоящия член, са неточни или подвеждащи. В разумен срок преди извършване на проверката Комисията уведомява за проверката органа по конкуренция на държавата членка, на чиято територия ще се извърши тя.

4. Предприятията и сдруженията на предприятия са длъжни да се подчинят на проверките, разпоредени с решение на Комисията. В решението се посочват предметът и целта на проверката, насрочва се дата, на която тя ще започне, и се посочват санкциите, предвидени в членове 23 и 24, и правото на обжалване на решението пред Съда на Европейските общности. Комисията взема такива решения след допитване до органа по конкуренция на държавата членка, на чиято територия ще се извърши проверката.

[…]

6. Когато длъжностните лица и другите придружаващи лица, упълномощени от Комисията, установят, че предприятие се противопоставя на проверка, разпоредена по реда на настоящия член, съответната държава членка им осигурява необходимото съдействие, като иска, когато е необходимо, съдействие от полицията или от равностоен правоохранителен орган, с което да им се даде възможност да извършат тяхната проверка.

7. В случай че за съдействието, предвидено в параграф 6, се изисква разрешение от съдебен орган съгласно националните правила, се внася искане за такова разрешение. Искане за такова разрешение може да се внесе и като предохранителна мярка.

[…]“.

11 Член 21 от Регламент № 1/2003 озаглавен „Проверки на други помещения“, предвижда:

„1. В случай че има основателно подозрение, че търговска и друга документация, свързана със стопанската дейност и с предмета на проверката, които могат да са от значение за доказване на тежко нарушение на член [101] или [102 ДФЕС], се съхраняват в други

помещения, имоти и транспортни средства, включително и в домове на директори, управители и други членове на персонала на съответните предприятия и сдружения на предприятия, Комисията може чрез решение да разпореди извършване на проверка в такива други помещения, имоти и транспортни средства.

2. В решението се посочват предметът и целта на проверката, насрочва се дата, на която тя ще започне, и се посочва правото на обжалване на решението пред Съда на Европейските общности. По-специално, посочват се причините, които са довели Комисията до заключението, че е налице подозрение по смисъла на параграф 1. Комисията взема такива решения след допитване до органа по конкуренция на държавата членка, на чиято територия ще се извърши проверката.

3. Решение, прието по реда на параграф 1, не може да бъде изпълнено без предварително разрешение от националния съдебен орган на съответната държава членка. Националният съдебен орган осъществява контрол за автентичност на решението на Комисията и на предвидените мерки за процесуална принуда, които не трябва да са произволни, нито прекомерни, като се има предвид конкретно тежестта на заподозряното нарушение, важността на търсените доказателства, участието на съответното предприятие и разумната вероятност търговските книги и документи, свързани с предмета на проверката, да се съхраняват в помещенията, за които се иска разрешението. Националният съдебен орган може да поиска от Комисията, пряко или чрез органа по конкуренция на държавата членка, подробни обяснения по онези елементи, които са необходими за осъществяване на неговия контрол за пропорционалност на предвидените мерки за процесуална принуда.

Въпреки това националният съдебен орган не може да поставя под въпрос необходимостта от проверката, нито да изисква да му се предостави информацията от преписката на Комисията. Законосъобразността на решението на Комисията е предмет на съдебен контрол само от Съда на Европейските общности.

[…]“.

ОРЗД

12 Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1, и поправка в ОВ L 127, 2018 г., стр. 2, наричан по-нататък „ОРЗД“) гласи в член 9, озаглавен „Обработване на специални категории лични данни“:

„1. Забранява се обработването на лични данни, разкриващи расов или етнически произход, политически възгледи, религиозни или философски убеждения или членство в синдикални организации, както и обработването на генетични данни, биометрични данни за целите единствено на идентифицирането на физическо лице, данни за здравословното състояние или данни за сексуалния живот или сексуалната ориентация на физическото лице.

2. Параграф 1 не се прилага, ако е налице едно от следните условия:

[…]

ж) обработването е необходимо по причини от важен обществен интерес на основание правото на Съюза или правото на държава членка, което е пропорционално на преследваната цел, зачита същността на правото на защита на данните и предвижда подходящи и конкретни мерки за защита на основните права и интересите на субекта на данните;

[…]“.

Директива (ЕС) 2019/1

13 Директива на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 година за предоставяне на правомощия на органите по конкуренция на държавите членки, за да бъдат по-ефективни в правоприлагането, и за гарантиране на правилното функциониране на вътрешния пазар (ОВ L 11, 2019 г., стр. 3) предвижда в съображения 30—34:

„(30) Правомощията на националните административни органи по конкуренция за провеждане на разследвания следва да бъдат достатъчни, за да отговорят на предизвикателствата, свързани с правоприлагането в цифровата среда, и следва да дават възможност на [националните органи по конкуренция] да получат цялата информация, свързана с предприятието или сдружението на предприятия, което е предмет на действия по разследване, в цифров вид, включително придобити чрез форенсик средства данни, независимо от носителя, на който информацията се съхранява, като преносими компютри, мобилни телефони, други мобилни устройства или съхраняване в „облак“.

(31) Националните административни органи по конкуренция следва да могат да извършват всички необходими проверки на място на помещенията на предприятия и сдружения на предприятия, където, в съответствие със съдебната практика на Съда на Европейския съюз, могат да докажат, че съществуват разумни основания за съмнение за нарушение на член 101 или член 102 от ДФЕС. Настоящата директива не следва да възпрепятства държавите членки да предвидят изискване за предварително разрешение от национален съдебен орган за извършването на такива проверки на място.

(32) За да бъдат националните административни органи по конкуренция ефективни, правомощието им да извършват проверки на място следва да им даде възможност да получат достъп до информация, която е достъпна за предприятието или сдружението на предприятия или лицето, обект на проверката на място, и която е свързана с предприятието или сдружението на предприятия, предмет на разследването. По необходимост това следва да включва правомощието да се извършва търсене на документи, файлове или данни на устройства, които не са установени с точност предварително. Без това правомощие би било невъзможно да се получи необходимата за разследването информация, когато предприятията или сдруженията на предприятия предприемат поведение на възпрепятстване или откажат да сътрудничат. Правомощието да се проучват документи или записи следва да обхваща всички форми на кореспонденция, включително електронни съобщения, независимо дали видимо са непрочетени или са били заличени.

(33) За да се сведе до минимум ненужното удължаване на проверките на място, националните административни органи по конкуренция следва да имат правомощието да продължат да извършват търсене и да подбират копия или извлечения от документите и записите, свързани със стопанската дейност на предприятието или сдружението на предприятия, предмет на проверка, в помещенията на органа или на друго определено място. При тези търсения следва да се гарантира постоянното надлежно спазване на правото на защита на предприятието.

(34) Опитът показва, че документи, свързани със стопанската дейност, може да се съхраняват в домовете на директорите, управителите и други членове на персонала на предприятията или сдруженията на предприятия, по-специално предвид увеличеното използване на по-гъвкави режими на работа. За да се гарантира ефективността на проверките на място, националните административни органи по конкуренция следва да разполагат с правомощието да влизат във всяко помещение, включително и частни домове, ако могат да покажат, че съществува основателно подозрение, че в това помещение се съхраняват документи, свързани със стопанската дейност, които могат да бъдат от значение за доказването на нарушение на член 101 или член 102 от ДФЕС. Условие за упражняването на това правомощие следва да бъде получаването от националния административен орган по конкуренция на предварително разрешение от страна на национален съдебен орган, което в определени национални правни системи може да включва прокурор. Това не следва да пречи на държавите членки в случаи на изключителна спешност да възлагат задачите на национален съдебен орган на национален административен орган по конкуренция, който действа като правораздавателен орган или, по изключение, да предвидят възможност за провеждането на тези проверки на място със съгласието на проверяваните. […]“.

14 Член 6 от тази директива е озаглавен „Правомощия за извършване на проверки на стопански помещения“ и гласи:

„1. Държавите членки гарантират, че националните административни органи по конкуренция са в състояние да провеждат всички необходими необявени проверки на място на предприятия и сдружения на предприятия за прилагането на членове 101 и 102 от ДФЕС. Държавите членки гарантират, че длъжностните лица и другите придружаващи лица, упълномощени или назначени от националните органи по конкуренция да извършат такива проверки на място, разполагат най-малкото с правомощия:

а) да влизат във всички помещения, имоти и транспортни средства на предприятия и на сдружения на предприятия;

б) да проверяват документите и други записи, свързани със стопанската дейност, независимо от носителя, на който се съхраняват и да имат правото на достъп до всяка информация, която е достъпна за лицето, предмет на проверката на място;

в) да вземат или получават под всякаква форма копия или извлечения от такива документи и записи и, когато считат за подходящо, да продължат такова търсене на информация и подбирането на такива копия или извлечения в помещенията на националните органи по конкуренция или във всякакви други определени помещения;

[…]

2. Държавите членки гарантират, че предприятията и сдруженията на предприятия са длъжни да се подложат на проверките на място, посочени в параграф 1. Държавите членки гарантират, че ако предприятие или сдружение на предприятия се противопостави на проверка на място, която е била разпоредена от национален административен орган по конкуренция и/или е била разрешена от национален съдебен орган, националните органи по конкуренция могат да получат необходимото съдействие на полицията или на равностоен правоприлагащ орган, така че да имат възможност да извършат проверката на място. Такова съдействие може да бъде поискано като предпазна мярка.

3. Настоящият член не засяга изискванията по националното право за предварително разрешение от национален съдебен орган за извършването на такива проверки на място“.

15 Член 7 от посочената директива е озаглавен „Правомощия за извършване на проверки на други помещения“ и гласи:

„1. Държавите членки гарантират, че ако съществува основателно подозрение, че документите или другите записи, които са свързани със стопанската дейност и с предмета на проверката на място, които могат да са от значение за доказване на нарушение на член 101 или член 102 от ДФЕС, се съхраняват в помещения, терени или превозни средства, различни от посочените в член 6, параграф 1, буква а) от настоящата директива, включително домовете на директорите, управителите и на други членове на персонала на предприятия или на сдружения на предприятия, националните административни органи по конкуренция могат да провеждат необявени проверки на място в такива помещения, терени и транспортни средства.

2. Тези проверки на място не могат да се извършват без предварително разрешение от национален съдебен орган.

3. Държавите членки гарантират, че длъжностните лица и другите придружаващи лица, упълномощени или назначени от националния орган по конкуренция да извършат проверка на място в съответствие с параграф 1 от настоящия член, разполагат най-малко с правомощията, предвидени в член 6, параграф 1, буква а), буква б) и буква в) и член 6, параграф 2“.

16 Съгласно член 32 от същата директива „[д]ържавите членки гарантират, че видовете доказателства, допустими пред национален орган по конкуренция, включват документи, устни изявления, електронни съобщения, записи и всякакви други предмети, съдържащи информация, независимо от формата на доказателствата и носителя, на който се съхранява информацията“.

Португалското право

17 Член 34 от Constituição da República Portuguesa (Конституция на Португалската република), озаглавен „Неприкосновеност на жилището и кореспонденцията“, предвижда:

„1. Жилището и тайната на кореспонденцията, както и другите средства за лична комуникация са неприкосновени.

[…]“.

4. Публичните органи не могат да се намесват в кореспонденция, телекомуникации или други средства за комуникация, освен в случаите, предвидени в наказателно-процесуалния закон“.

18 Lei n.19/2012 que aprova o novo regime da concorrência, revogando as Leis n.os 18/2003, de 11 de junho, e 39/2006, de 25 de agosto, e procede à segunda alteração à Lei n.o 2/99, de 13 de janeiro (Закон № 19/2012 за приемане на новия режим на конкуренция, с който се отменя Закон № 18/2003 от 11 юни 2003 г. и Закон № 39/2006 от 25 август 2006 г.) и извърва второ изменение на Закон № 2/99 от 13 януари 1999 г.) от 8 май 2012 г. (Diário da República, първа серия, бр. 89, наричан по-нататък „Законът за конкуренцията“), гласи в член 2, параграфи 3 и 5:

„3. Настоящият закон се тълкува в съответствие с правото на Европейския съюз, в светлината на съдебната практика на Съда на Европейския съюз, включително по въпроси, свързани с практики, ограничаващи конкуренцията, които нямат способността да засегнат търговията между държавите членки.

[…]

5. В контекста на членове 101 и 102 от [ДФЕС], прилагането на настоящия акт е съобразено с общите принципи на правото на Европейския съюз и [Хартата]“.

19 Съгласно член 18 от този закон:

„1. При упражняване на правомощията си за налагане на санкции Органът по конкуренцията чрез своите органи или служители, има следните права:

[…]

c) да извършва в помещенията, терените или транспортните средства на предприятия или сдружения на предприятия изследователска дейност, проверка, събиране и изземване на извлечения от писмени и други документи, независимо от техния носител, когато такива действия се окажат необходими за събирането на доказателство;

[…]

2. Действията, предвидени в букви c) и d) от предходния параграф, подлежат на разрешение от компетентния съдебен орган.

[…]“.

20 Член 20, параграф 1 от посочения закон предвижда, че изземването на документи, независимо от тяхното естество или носител, се разрешава, разпорежда или потвърждава с разпореждане на съдебния орган.

21 Член 20, параграф 6 от същия закон предвижда, че в случай на изземване в банки или други кредитни институции на документи, предмет на банковата тайна, се изисква предварително разрешение от съдия-следовател.

22 В първоначалната си редакция член 21 от Закона за конкуренцията гласи следното:

„Компетентна да разрешава действията по член 18, параграф 1, букви c) и d), членове 19 и 20 е прокуратурата към съда в района на седалището на Органа по конкуренцията или, ако това е изрично предвидено, съдия-следователят от същия съд“.

23 Член 21 от Закона за конкуренцията, изменен с Lei n. 17/2022 (Закон № 17/2022) от 17 август 2022 г., предвижда:

„Компетентният съдебен орган към съда в района на седалището на [Органа по конкуренцията] има право да разреши действията, предвидени в член 18, параграф 1, букви a)—d), членове 19 и 20“.

Споровете в главните производства и преюдициалните въпроси

24 Органът по конкуренцията започва разследвания в няколко икономически сектора в Португалия, за да установи наличието на антиконкурентни практики, нарушаващи по-специално членове 101 и 102 ДФЕС. По-специално тези разследвания се отнасят съответно до потенциална съгласувана практика между предприятия, довели до увеличаване на цените при предоставянето на услуги за телерадиология на болнични дружества, които са част от националната здравна служба (дело C-258/23), потенциален картел относно цените на тестовете за COVID-19, поискани от португалските здравни органи (дело C-259/23), и съмнение за злоупотреба с господстващо положение в областта на обработването на плащанията (дело C-260/23).

25 В този контекст Органът по конкуренцията счита за необходимо да извърши проверки в помещенията на дружествата IMI — Imagens Médicas Integradas S. A. и Synlabhealth II S. A., както и на групата SIBS S. A. (наричани по-нататък „жалбоподателите в главното производство“), с цел разглеждане, събиране и изземване на доказателства. Исканията, отправени до компетентния съдебен орган, а именно португалската прокуратура, за получаване на предварително разрешение за извършване на тези проверки, са уважени.

26 Съгласно заповедите, издадени от прокуратурата, Органът по конкуренция е оправомощен, от една страна, да изземе всички документи, пряко или непряко свързани с антиконкурентни практики, по-специално електронни писма и вътрешни документи, предназначени за съобщаване на информация между различни йерархични нива и за изготвяне на решения в областта на търговската политика на предприятията, и от друга страна, да разглежда и копира съдържащата се в тях информация. Що се отнася конкретно до предвидените мерки за проверка по отношение на IMI и Synlabhealth II, тези заповеди изключват изземването на доказателства в помещенията, посветени на здравни грижи и архивирането на документи, които са обхванати от лекарската тайна.

27 В хода на проверките, извършени от януари 2021 г. до март 2022 г. в помещенията на жалбоподателите в главното производство, Органът по конкуренцията разглежда електронното писмо на служителите на тези предприятия и изземва компютърни файлове, считани за релевантни за целите на разследванията му. Така са иззети съответно 1405, 731 и 10797 компютърни файлове.

28 Посочените предприятия оспорват законосъобразността на тези проверки пред Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Съд по конкурентни, регулаторни и надзорни въпроси, Португалия), който е запитващата юрисдикция.

29 Тази юрисдикция отбелязва, че Законът за конкуренцията предоставя на Органа по конкуренцията правомощието да изземва документи, независимо от техния носител, при условие че прокуратурата предварително е дала разрешение. Посочената юрисдикция отбелязва също, че съгласно член 20 от Закона за конкуренцията предварително разрешение, издадено от съд, се изисква само в някои случаи, а именно когато разрешението се отнася до проверки, извършени в дома на физическо лице, в банкова институция, адвокатска кантора или лекарски кабинет.

30 Според същата юрисдикция разпоредбите на този закон се вписват в логиката, залегнала в основата на наказателното право, а именно че намесата на съдия-следовател е задължителна, когато средство за събиране на доказателства може да наруши основни права, а в останалите случаи одобрението на проверка от прокуратурата в качеството ѝ на компетентен съдебен орган се счита за достатъчно.

31 В това отношение запитващата юрисдикция посочва най-напред, че съгласно практиката на компетентните в тази област португалски съдилища проверката в рамките на предприятие, с цел разследване на наличието на антиконкурентни практики, не може да засегне основните права. По-специално съобщенията на служителите на това предприятие не могат да се квалифицират като „кореспонденция“, защитена от член 7 от Хартата, когато са изпратени чрез функционални пощенски кутии на предприятието.

32 По-нататък тази юрисдикция се позовава на разпоредбите на Регламент № 1/2003 относно правомощията за разследване на Комисията. Тя отбелязва, че по силата на член 20 от този регламент тя може да извършва всички необходими проверки на предприятия и сдружения на предприятия и в този контекст да контролира счетоводните книги, както и всички други „документи, свързани със стопанската дейност“, независимо от носителя, на който се съхраняват. Съгласно член 21 от този регламент могат да се извършват проверки и изземвания и в други помещения, като например в жилището на ръководителите на предприятия, управителите и другите членове на персонала, но те изискват предварително разрешение от компетентния съдебен орган. Освен това в съображение 26 от същия регламент документите, които се намират в електронните пощи на предприятията, се квалифицира като „професионални документи“.

33 Освен това запитващата юрисдикция споменава Директива 2019/1 относно правомощията на органите по конкуренция на държавите членки. От съображения 30 и 32, както и от член 6 от тази директива следвало, че тези органи трябвало да имат право да получават цялата информация относно предприятието, което е предмет на действия по разследване, независимо от носителя, на който се съхранява тази информация. За тази цел посочените органи следва да могат да изземват всички форми на кореспонденция, включително електронни съобщения.

34 Освен това тази юрисдикция отбелязва, че съгласно член 2, параграфи 3 и 5 Законът за конкуренцията трябва да се тълкува в съответствие с правото на Съюза, включително по отношение на антиконкурентни практики, които не могат да засегнат търговията между държавите членки. Освен това в приложното поле на последните разпоредби този закон трябвало да се прилага при спазване на Хартата.

35 Накрая, посочената юрисдикция изтъква, че разглежданите по настоящите дела документи се отнасят до търговската дейност на предприятията, обект на мерките за проверка. В случая всяко електронно писмо има институционален характер, тъй като е изключителна собственост на тези предприятия, които едностранно налагат на служителите си условията за използване на това средство за комуникация за целия период на функционалното правоотношение, което ги обвързва. Освен това съгласно вътрешните правилници на посочените предприятия подобно електронно писмо е ограничено за служебно ползване. Поради това използването му за лични цели и за цели, свързани с личния живот на служителя, било забранено.

36 За сметка на това жалбоподателите в главното производство твърдят, че електронните писма на техните служители трябва да бъдат защитени като „кореспонденция“ и че такива документи не могат да бъдат иззети в рамките на разследване на антиконкурентни практики, забранени с членове 101 и 102 ДФЕС. При условията на евентуалност те поддържат, че изземването на тези писма във всички случаи изисква предварително разрешение от съдия-следовател.

37 При тези обстоятелства по всеки от споровете, с които е сезиран, Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Съд по конкурентни, регулаторни и надзорни въпроси) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Представляват ли „кореспонденция“ по смисъла на член 7 от [Хартата] професионалните документи, предмет на настоящото дело, предадени по електронна поща [Хартата].

2) Допуска ли член 7 от [Хартата] изземването на служебни документи, които са резултат от съобщения, разменени между управители и служители на дружества по електронна поща, когато се води разследване на споразумения и практики, забранени съгласно член 101 ДФЕС (предишен член 81 ДЕО)?

3) Допуска ли член 7 от [Хартата] изземването на такива служебни документи с разрешението на съдебен орган, в настоящия случай прокуратурата, на която е възложено да представлява държавата, да защитава определените от закона интереси, да образува наказателни производства въз основа на принципа на законността и да защитава демократичната законност в съответствие с разпоредбите на Конституцията [на Португалската република] и която действа независимо от другите органи на централната, регионалната и местната власт?“.

Производството пред Съда

38 С решение от 14 юни 2023 г. председателят на Съда решава на основание член 54, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда да съедини дела C-258/23, C-259/23 и C-260/23 за целите на писмената и устната фаза на производството и на съдебното решение.

39 На 5 март 2024 г. тези съединени дела са разпределени на четвърти състав на Съда, който да се произнесе без провеждане на съдебно заседание за изслушване на устните състезания, като заключението следва да бъде насочено само към третия преюдициален въпрос.

40 Заключението е представено на 20 юни 2024 г., след което устната фаза на производството е приключена.

41 На 9 октомври 2024 г. поради изтичането на мандата на съдията докладчик, Съдът решава да преразпредели настоящите съединени дела на нов съдия докладчик.

42 Тъй като счита по-специално, че въпросът за последиците от решение от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до запазени на мобилен телефон данни) (C -548/21, EU:C:2024:830), за отговора на третия преюдициален въпрос, поставен по всяко от настоящите дела, заслужава вниманието на разширен съдебен състав, на основание член 60, параграф 3 от Процедурния правилник четвърти състав на Съда иска от Съда да препрати тези дела на големия състав.

43 На 18 март 2025 г. Съдът решава да преразпредели посочените дела на голям състав на Съда и възобновява устната фаза на производството.

По допустимостта

44 Жалбоподателите в главното производство оспорват допустимостта на преюдициалните запитвания в тяхната цялост.

45 На първо място, те изтъкват по същество, че тези искания не отговарят на изискванията, предвидени в член 94 от Процедурния правилник, и че поставените въпроси са ирелевантни.

46 Най-напред, по дело C-258/23 IMI счита, че запитващата юрисдикция не е предоставила на Съда необходимите данни за разбиране на фактическия и правен контекст по делото в главното производство, както и не е развила повдигнатите от нея правни въпроси. Тя поддържа по-специално, че тъй като запитващата юрисдикция не е уведомила Съда за решение № 91/2023 на Tribunal Constitucional (Конституционен съд, Португалия) от 16 март 2023 г. по дело № 559/2020, в което последният е обявил за противоконституционно правилото, че Органът по конкуренцията има право да претърсва и да изземва отворени електронни писма със съгласието на прокуратурата, не е гарантирано, че отговорът, който Съдът ще даде на поставените въпроси, ще бъде възможно най-пълен и полезен. По-нататък, по дело C-259/23 Synlabhealth II счита също, че в преюдициалното запитване не са посочени редица факти, които са от съществено значение за разбирането на спора в главното производство, приложимите национални разпоредби, както и връзката между последните и разпоредбите на правото на Съюза, чието тълкуване се иска. Накрая, по дело C-260/23 дружествата от групата SIBS изтъкват, че поставените въпроси са ирелевантни с оглед на предмета на този спор, който предполагал преценка на законосъобразността на разглежданите мерки от гледна точка на португалското право, а не от гледна точка на Хартата.

47 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика, в рамките на сътрудничеството между Съда и националните юрисдикции, въведено с член 267 ДФЕС, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално решение, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно,

щом като отправените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решение от 24 юли 2023 г., Lin, C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, т. 61 и цитираната съдебна практика).

48 От това следва, че въпросите, които се отнасят до правото на Съюза, по презумпция са релевантни. Съдът може да откаже да се произнесе по отправен от национална юрисдикция преюдициален въпрос само когато е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 24 юли 2023 г., Lin, C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, т. 62 и цитираната съдебна практика).

49 Следва да се припомни също, че съгласно постоянната съдебна практика, която вече е отразена в разпоредбите на член 94, букви а) и б) от Процедурния правилник, необходимостта да се даде тълкуване на правото на Съюза, което да е от полза за националния съд, изисква последният да определи фактическия и правен контекст, в който се вписват поставените от него въпроси, или най-малко да обясни фактическите хипотези, на които те се основава. Освен това е абсолютно необходимо, както предвижда посоченият член 94, буква в) от този правилник, в преюдициалното запитване да са изложени причините, поради които запитващата юрисдикция има въпроси относно тълкуването или валидността на някои разпоредби от правото на Съюза, както и установената от нея връзка между тези разпоредби и националната правна уредба, приложима за спора в главното производство (решение от 21 декември 2023 г., European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, т. 59 и цитираната съдебна практика).

50 Освен това целта на предоставените с акта за преюдициално запитване сведения трябва да позволят на Съда не само да даде полезни отговори, но и да дадат на правителствата на държавите членки, както и на другите заинтересовани субекти възможност да представят становища в съответствие с член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз (решение от 21 декември 2023 г., European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, т. 60 и цитираната съдебна практика).

51 В случая преюдициалните запитвания съдържат достатъчно данни, за да може Съдът да разбере както правната и фактическата обстановка по споровете в главните производства, така и смисъла и обхвата на поставените преюдициални въпроси. Освен това запитващата юрисдикция уточнява причините, поради които е отправила тези запитвания до Съда, и връзката, която според нея съществува между разпоредбите на правото на Съюза, включително разпоредбите на Хартата, посочени в това запитване, и приложими към посочените спорове разпоредби на португалското право.

52 В това отношение от преюдициалните запитвания е видно, че с тях се цели Съдът да получи разяснения относно обхвата на защитата, предоставена от член 7 от Хартата срещу мерките за изземване на служебни документи, получени в резултат на съобщения по електронна поща между ръководители и служители на предприятия, в контекст, който попада в обхвата на правото на Съюза, и по-специално на членове 101 и 102 ДФЕС.

53 Тълкуването, което Съдът ще трябва да даде на посочените в преюдициалните запитвания разпоредби от правото на Съюза, ще окаже влияние върху проверката от запитващата юрисдикция на законосъобразността на изземването на документи от Органа по конкуренцията без предварително разрешение от съд.

54 Освен това съдържанието както на писмените становища, така и на изказванията в съдебно заседание за изслушване на устните състезания показва, че заинтересованите страни не са имали никаква трудност да възприемат фактическата и правна обстановка, в която се вписват поставените от запитващата юрисдикция въпроси, да разберат смисъла и обхвата на фактическите констатации, които са в основата им, за да добият яснота за причините, поради които посочената юрисдикция е счела за необходимо да ги постави, както и в крайна сметка да се произнесе изчерпателно и полезно по този въпрос.

55 Следователно първото основание за недопустимост, изтъкнато от ответниците в главното производство, трябва да се отхвърли.

56 На второ място, по дело C-259/23 Synlabhealth II поддържа, че в случая Органът по конкуренция е превишил пределите на разрешение, издадено от прокуратурата, когато е извършил проверки и изземване в помещенията на това дружество, и че последното не е било изслушано по поставените преюдициални въпроси в нарушение на процесуалните изисквания, предвидени в португалското право, поради което е обжалвал акта за преюдициално запитване. Тъй като все още не са установени всички обстоятелства по делото, Съдът следва да откаже да се произнесе или поне да спре производството до произнасянето на Tribunal da Relação de Lisboa (Апелативен съд Лисабон, Португалия) по жалбата срещу акта за преюдициално запитване до Съда. По дело C-260/23 дружествата от групата SIBS изтъкват също, че преюдициалното запитване е отправено в момент, в който фактите по спора в главното производство все още не са установени и дори не са били обсъдени.

57 В това отношение следва да се припомни, че националната юрисдикция следва да реши на кой етап от производството следва да отправи преюдициално запитване до Съда (вж. в този смисъл решение от 17 юли 2008 г., Coleman, C-303/06, EU:C:2008:415, т. 29 и цитираната съдебна практика).

58 Щом като в този смисъл Съдът е сезиран с искане за тълкуване на правото на Съюза, което очевидно не е без връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, и щом като той разполага с необходимите данни, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси, той трябва да им отговори, без сам да изследва презумпцията относно фактите, на които се основава запитващата юрисдикция, като тя трябва след това да провери дали тази презумпция е била необходима (вж. в този смисъл решение от 17 юли 2008 г., Coleman, C-303/06, EU:C:2008:415, т. 31 и цитираната съдебна практика).

59 Следователно второто основание за недопустимост, изтъкнато от жалбоподателите в главното производство, също трябва да се отхвърли.

60 С оглед на всички гореизложени съображения преюдициалните въпроси, поставени от запитващата юрисдикция са допустими.

По същество

61 В самото начало е важно да се припомни, че приложното поле на Хартата спрямо дейността на държавите членки е определено в член 51, параграф 1 от същата, съгласно който разпоредбите на Хартата се отнасят за държавите членки единствено когато те прилагат правото на Съюза. Тази разпоредба потвърждава постоянната съдебна практика, съгласно която основните права, гарантирани в правния ред на Съюза, трябва да се прилагат във всички случаи, уредени от правото на Съюза, но не и извън тези случаи (вж. решения от 26 февруари 2013 г., Äkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, т. 19, и от 6 март 2025 г., D. K. (Освобождаване на съдия от разглеждането на дело), C-647/21 и C-648/21, EU:C:2025:143, т. 38)

62 Тъй като споровете в главните производства се отнасят до въпроса за спазването на основните права при проверките, извършвани от национален орган по конкуренция в рамките на разследвания за нарушения на членове 101 и 102 ДФЕС, и следователно до положения, които попадат в обхвата на правото на Съюза, се прилагат разпоредбите на Хартата.

По първия въпрос

63 С първия си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 7 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че в обхвата на понятието „съобщения“ по смисъла на този член попадат електронните писма от професионален характер, разменени между служителите и ръководителите на предприятие чрез електронната поща.

64 Всъщност следва да се уточни, че макар запитващата юрисдикция да споменава понятието „кореспонденция“, този член вече се позовава на понятието „съобщения“. Както е видно от Разясненията относно Хартата на основните права (ОВ C 303, 2007 г., стр. 17), думата „кореспонденция“ се заменя със „съобщения“, за да се отчете техническото развитие.

65 Видно от член 52, параграф 3 от Хартата, доколкото тя съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената конвенция. Тази разпоредба обаче не пречи правото на Съюза да предоставя по-широка защита.

66 В това отношение следва да се припомни, че член 7 от Хартата, който се отнася до правото на зачитане на личния и семейния живот, съдържа права, съответстващи на правата, гарантирани от член 8, параграф 1 от ЕКПЧ. Ето защо в съответствие с член 52, параграф 3 от Хартата на посочения член 7 следва да се придадат същият смисъл и обхват като дадените на член 8, параграф 1 от ЕКПЧ, както той е тълкуван в практиката на Европейския съд по правата на човека (вж. в този смисъл решения от 5 октомври 2010 г., McB., C-400/10 PPU, EU:C:2010:582, т. 53, от 15 ноември 2011 г., Dereci и др., C-256/11, EU:C:2011:734, т. 70, и от 17 декември 2015 г., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 70).

67 От практиката на Европейския съд по правата на човека обаче следва, че съобщенията от служебни помещения, както и от жилището, могат да се включат в понятията „личен живот“ и „кореспонденция“, посочени в член 8 от ЕКПЧ. Европейският съд по правата на

човека уточнява, че за да се определи дали тези понятия са приложими, разумното очакване в областта на защитата и зачитането на личния живот е важен, но не непременно решаващ критерий (вж. ЕСПЧ, решение от 5 септември 2017 г. по дело Bărbulescu с/у Румъния, CE:ECHR:2017:0905JUD006149608, § 73 и цитираната съдебна практика).

68 Така, след като прихващането на далекосъобщения представлява намеса в упражняването на гарантираното с член 8, параграф 1 от ЕКПЧ право, те представляват и ограничение на упражняването на съответното право, закрепено в член 7 от Хартата (решение от 17 декември 2015 г., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 71).

69 Съдът вече е констатирал, че същото се отнася и за изземванията на електронни писма, извършени по време на проверки в служебни или търговски помещения на физическо лице или в помещенията на търговско дружество, които също представляват намеса в упражняването на гарантираното в член 8 от ЕКПЧ право (решение от 17 декември 2015 г., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 72).

70 Освен това, както отбелязва генералният адвокат в точка 31 от заключението, представено на 20 юни 2024 г., квалификацията на електронните писма като „кореспонденция“ по смисъла на член 8, параграф 1 от ЕКПЧ и следователно като „съобщения“ по смисъла на член 7 от Хартата не зависи от обстоятелството, че тези писма вече са били получени от техния адресат, че са прочетени, непрочетени или заличени, тъй като съобщението е изпратено от служебни помещения или оборудване (ЕСПЧ, 11 януари 2024 г., Arregui с/у Испания, CE:ECHR:2024:0111JUD004254118, § 31 и цитираната съдебна практика), или чрез служебна електронна поща (ЕСПЧ, 3 април 2007 г., Copland с/у Обединено кралство, CE:ECHR:2007:0403JUD006261700, § 41 и 42) или че адресът на изпращача или на получателя е на юридическо лице (ЕСПЧ, 14 март 2013 г., Bernh Larsen Holding AS и др. с/у Норвегия, CE:ECHR:2013:0314JUD002411708, § 106), или пък че съдържанието им има частен характер (ЕСПЧ, 16 декември 1992 г., Niemietz с/у Германия, CE:ECHR:1992:1216JUD001371088, § 32 in fine).

71 Така фактът, че с оглед на формата или съдържанието си дадено електронно писмо може да се квалифицира като „служебно“, не позволява да му бъде отнета защитата, гарантира на съобщенията в член 7 от Хартата. В това отношение в решение на Европейският съд по правата на човека от 5 септември 2017 г., Bărbulescu с/у Румъния (CE:ECHR:2017:0905JUD006149608, § 74), отнасящо се до дело, по което са изпратени лични съобщения от служебен компютър, се уточнява, че правило, определено от работодателя, което задължава служителите да се въздържат от всякаква лична дейност на работното си място и им забранява да използват ресурсите на предприятието за лични цели, е ирелевантно за целите на квалификацията като „кореспонденция“ по смисъла на член 8, параграф 1 от ЕКПЧ.

72 На последно място, тази защита обхваща и генерираните от тях лични данни, генерирани от трафик на такива електронни съобщения от служебен характер, които също са защитени от член 8 от Хартата (ЕСПЧ, 16 октомври 2007 г., Wieser и Bicos Beteiligungen GmbH с/у Австрия, CE:ECHR:2007:1016JUD007433601, § 45).

73 От гореизложеното следва, че член 7 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че в обхвата на понятието „съобщения“ по смисъла на този член попадат електронните писма от професионален характер, разменени между служителите и ръководителите на предприятие чрез електронната поща.

По втория и третия въпрос

74 С втория и третия си въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 7 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска предварително разрешено от съдебен орган като португалската прокуратура изземване, което е самостоятелно и натоварено по-специално с наказателното преследване в името на обществения интерес и защитата на демократичната законосъобразност, с електронни писма с професионален характер, разменени между служителите и ръководителите на предприятие, в хода на проверка, извършена от орган за защита на конкуренцията в рамките на разследване на нарушения на член 101 ДФЕС или на член 102 ДФЕС.

75 Съгласно постоянната съдебна практика в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда той трябва да даде на запитващата юрисдикция полезен отговор, който да ѝ позволи да реши спора, с който е сезирана. С оглед на това при необходимост Съдът може да преформулира въпросите, които са му зададени. Освен това може да се наложи Съдът да вземе предвид норми от правото на Съюза, на които националният съд не се е позовал във формулировката на въпросите си (решения от 20 март 1986 г., Tissier, 35/85, EU:C:1986:143, т. 9, и от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до запазени на мобилен телефон данни), C-548/21, EU:C:2024:830, т. 60).

76 Всъщност формалното посочване от националната юрисдикция на някои разпоредби от правото на Съюза в преюдициалния ѝ въпрос не е пречка Съдът да даде на тази юрисдикция всички насоки за тълкуване, които могат да бъдат полезни за решаването на делото, с което е сезирана, независимо дали тя е посочила съответните разпоредби във въпросите си. В това отношение Съдът следва да изведе от цялата информация, предоставена от посочената юрисдикция, и по-специално от мотивите на акта за преюдициално запитване, разпоредбите от правото на Съюза, които изискват тълкуване предвид предмета на спора (решение от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до запазени на мобилен телефон данни), C-548/21, EU:C:2024:830, т. 61 и цитираната съдебна практика).

77 В случая с втория и третия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи законосъобразността на изземването на електронни писма, разменени между служителите и ръководителите на предприятие, извършени по повод на проверки, извършени от Органа по конкуренцията в служебни или търговски помещения на това предприятие в рамките на разследване за нарушение на членове 101 или 102 ДФЕС. По-конкретно тази юрисдикция иска да се установи дали такива изземвания могат да бъдат разрешени от съдебен орган като португалската прокуратура, или задължително изискват предварително разрешение от съд.

78 Макар запитващата юрисдикция да отправя запитване до Съда само относно тълкуването на член 7 от Хартата, който признава на всеки правото на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговите съобщения, в такъв контекст следва да се отбележи, че документите, за които се отнасят разглежданите в главното производство изземвания, могат да се отнасят не само до „съобщения“ по смисъла на посочения член 7, но и до лични данни, защитени с член 8 от Хартата. Всъщност обстоятелството, че събраната информация се вписва в контекста на професионална

дейност, не отменя квалификацията им като „лични данни“ (вж. в този смисъл решение от 3 април 2025 г., Ministerstvo zdravotnictví (Данни за представителя на юридическо лице), C-710/23, EU:C:2025:231, т. 22 и цитираната съдебна практика).

79 В това отношение е важно да се припомни и че правото на защита на личните данни е тясно свързано и допълва правото на зачитане на личния и семейния живот, закрепено в член 7 от Хартата (вж. в този смисъл решения от 9 ноември 2010 г., Volker und Markus Schecke и Eifert, C-92/09 et C-93/09, EU:C:2010:662, т. 47, и от 18 декември 2025 г., Storstockholms Lokaltrafik, C-422/24, EU:C:2025:980, т. 40).

80 При това положение, за да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, вторият и третият преюдициален въпрос следва да се преформулират и да се приеме, че с тях тази юрисдикция по същество иска да се установи дали членове 7 и 8 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат изземване без предварително разрешение от съд на електронни писма, разменени между служителите и ръководителите на предприятие при проверка, извършена от национален орган по конкуренция в служебните или търговските помещения на предприятия, заподозрени в извършването на нарушения на член 101 или 102 ДФЕС.

81 Що се отнася до обхвата на признатите от Хартата права, следва да се припомни, че основните права, признати в членове 7 и 8 от Хартата, не са абсолютни, а трябва да се вземат предвид във връзка с тяхната социална функция (решения от 21 юни 2022 г., Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, т. 112, и от 22 ноември 2022 г., Luxembourg Business Registers, C-37/20 и C-601/20, EU:C:2022:912, т. 45).

82 Всъщност член 52, параграф 1 от Хартата допуска налагането на ограничения при упражняването на права като прогласените в членове 7 и 8 от нея, ако тези ограничения са предвидени в закон, зачитат съществената съдържание на тези права и свободи и при спазване на принципа на пропорционалност са необходими и действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора (решения от 9 ноември 2010 г., Volker und Markus Schecke и Eifert, C-92/09 и C-93/09, EU:C:2010:662, т. 50, и от 8 декември 2022 г., Google (Премахване от резултатите при търсене, на съдържание, за което се твърди, че е неистинно), C-460/20, EU:C:2022:962, т. 57).

83 В случая трябва да се приеме, че изземванията на електронни писма, извършени по време на проверки в служебни или търговски помещения на физическо лице или в помещенията на търговско дружество, представляват ограничение на упражняването на правото на личен живот, закрепено в член 7 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 17 декември 2015 г., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 72).

84 Освен това, що се отнася до електронните писма, разменени между управителите и служителите на дадено предприятие, както и до служебните документи, които са резултат от тях, е очевидно, че доколкото тези електронни писма и документи могат да съдържат и лични данни, изземването, извършено от национален орган по конкуренция в рамките на разследване, представлява ограничение на упражняването на гарантираното с член 8 от Хартата право.

85 Ето защо такива ограничения могат да бъдат налагани само ако са предвидени в закон, ако зачитат съществото на тези права, ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес и ако зачитат принципа на пропорционалност.

86 Що се отнася, на първо място, до изискването за спазване на принципа на законност, в случая то изглежда изпълнено. Всъщност следва да се отбележи, че е безспорно, че разглежданите в главните производства мерки се основават на членове 18—21 от Закона за конкуренцията, които позволяват по-специално на Органа по конкуренцията да извършва в помещенията на предприятията, заподозрени в извършване на нарушения на членове 101 и 102 ДФЕС, „изследователска дейност, проверка, събиране и изземване на извлечения от писмени и други документи, независимо от техния носител, когато такива действия се окажат необходими за събирането на доказателство“.

87 Що се отнася, на второ място, до зачитането на съществото на основните права, закрепени в членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се отбележи, че макар мерки за търсене и изземване на документи като осъществените в споровете по главните производства да предполагат достъп до съобщения по смисъла на член 7 от нея, те целят единствено да получат достъп до съдържанието на електронните писма и електронните пощи, които са свързани с предмета на разследването, определен в решението за проверка. Освен това тези мерки се отнасят до електронни писма, разменени чрез служебната поща на съответните предприятия, както и до документи и лични данни на наетите от тези предприятия физически лица, които по принцип се ограничават до аспекти на професионалния живот на тези физически лица, с изключение на информация относно техния личен и семеен живот по смисъла на посочения член 7.

88 Освен това изглежда, че изземването на търговските съобщения на ръководителите и служителите на разследвано предприятие по принцип не води нито до неограничено събиране на лични данни, нито до всеобщ достъп до тях, тъй като събирането на тези данни, съдържащи се в тези съобщения, е ограничено до данните, които имат връзка с антиконкурентните действия, за които се отнася започването на разследване от Органа по конкуренцията. Освен това посочените данни не могат да се използват за цели, различни от тези за идентифициране на това поведение. От това следва, че доколкото при спазване на релевантните разпоредби на правото на Съюза, включително на ОРЗД, националното законодателство очертава целите на обработването на събраните данни и установява правила, уреждащи това обработване, включително съхраняването и предаването на тези данни, не може да се счита, че разглежданите в споровете в главните производства изземвания на електронни писма могат да засегнат съществото на член 8 от Хартата.

89 При тези условия, освен ако се установи друго при проверките, които трябва да извърши запитващата юрисдикция, изглежда, че изземването на документите, посочени в споровете в главните производства, не засяга съществото на основните права, закрепени в членове 7 и 8 от Хартата.

90 На трето място, що се отнася до въпроса дали в случая тази намеса отговаря на призната от Съюза цел от общ интерес по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата, следва да се отбележи, че проверките и изземването на съобщения и на други документи и носители, извършвани от националните органи по конкуренция, когато в съответствие с член 3, параграф 1 и член 5 от Регламент № 1/2003 прилагат член 101 или 102 ДФЕС, имат за цел да разкрият практики, които противоречат на тези разпоредби. Така правомощията за

разследване на националните органи по конкуренция имат за цел да им позволят да изпълнят задачата си да следят за спазването на правилата на конкуренцията на вътрешния пазар, тъй като такива правила имат за цел да се избегне нарушаването на конкуренцията за сметка на общия интерес, на отделните предприятия и на потребителите, като по този начин допринасят за осигуряването на икономическото благосъстояние в Съюза (в този смисъл вж. по аналогия решение от 22 октомври 2002 г., Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, т. 42).

91 Както по същество следва от Протокол (№ 27) относно вътрешния пазар и конкуренцията, приложен към ДФЕС и ДЕС, вътрешният пазар, определен в член 3 ДЕС и член 26, параграф 2 ДФЕС, включва система, която гарантира, че конкуренцията не се нарушава, като това е абсолютно необходимо за функционирането ѝ (вж. в този смисъл решения от 17 февруари 2011 г., TeliaSonera Sverige, C-52/09, EU:C:2011:83, т. 20, от 22 март 2022 г., bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, т. 46, и от 22 март 2022 г., Nordzucker и др., C-151/20, EU:C:2022:203, т. 51). В този смисъл ролята на националните органи по конкуренцията за ефективността на тази система и техният принос за прилагането на членове 101 и 102 ДФЕС, които съгласно постоянната съдебна практика са императивни разпоредби (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2023 г., International Skating Union/Commission, C-124/21 P, EU:C:2023:1012, т. 192 и цитираната съдебна практика), е съществена. Ето защо гарантирането на ненарушена конкуренция следва да се счита за призната от Съюза цел от общ интерес по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата.

92 Що се отнася, на четвърто място, до спазването на принципа на пропорционалност, съгласно постоянната съдебна практика пропорционалността на мерките, които водят до намеса в гарантираните с членове 7 и 8 от Хартата права, се изисква тези мерки да бъдат не само подходящи и необходими, но и пропорционални спрямо преследваната цел (решение от 22 ноември 2022 г., Luxembourg Business Registers, C-37/20 и C-601/20, EU:C:2022:912, т. 63 и цитираната съдебна практика).

93 Ограниченията, които могат да бъдат наложени на закрепените в Хартата права и свободи, се въвеждат в границите на строго необходимото, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки за постигане на преследваните легитимни цели, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения. Освен това целта от общ интерес не може да се преследва, без да се отчете фактът, че тя трябва да бъде съвместена с основните права, които се засягат от въпросната мярка, като се постигне баланс между, от една страна, тази цел от общ интерес и от друга страна, разглежданите права, за да се гарантира, че причинените от мярката неблагоприятни последици не са непропорционални на преследваните цели. Следователно възможността за оправдаване на ограничаване на гарантираните с членове 7 и 8 от Хартата права трябва да се прецени, като се измери тежестта на намесата, до която води подобно ограничение, и като се провери дали значението на преследваната с това ограничение цел от общ интерес е съразмерно с тази тежест (решения от 22 ноември 2022 г., Luxembourg Business Registers, C-37/20 и C-601/20, EU:C:2022:912, т. 64, и от 8 декември 2022 г., Orde van Vlaamse Balies и др., C-694/20, EU:C:2022:963, т. 41).

94 Освен това, за да удовлетвори изискването за пропорционалност, водещата до намесата правна уредба трябва също да предвижда ясни и точни правила, които да уреждат обхвата и прилагането на уредените с нея мерки и да установяват минимални изисквания, така че съответните лица да разполагат с достатъчни гаранции, позволяващи ефикасна защита на техните лични данни срещу рискове от злоупотреби. Тя трябва в частност да посочва

обстоятелствата и условията, при които може да се приложи мярка за обработване на такива данни, като по този начин гарантира ограничаване на намесата до строго необходимото (вж. в този смисъл решение от 22 ноември 2022 г., Luxembourg Business Registers, C-37/20 и C-601/20, EU:C:2022:912, т. 65, и цитираната съдебна практика).

95 В случая, първо, правомощията за разследване и изземване на електронни съобщения, документи и други професионални данни от националните органи по конкуренция имат за цел да разкрият наличието на антиконкурентни практики, забранени с членове 101 и 102 ДФЕС, и следователно са годни да допринесат за постигането на посочената в точка 91 от настоящото решение цел от общ интерес, състояща се в запазването на ненарушена конкуренция на вътрешния пазар. Значението на тази цел може да обоснове намеса в правата, гарантирани в членове 7 и 8 от Хартата.

96 На второ място, що се отнася до изискването за необходимост, следва да се припомни, че то е изпълнено, когато преследваната с разглежданите мерки цел не може разумно да се постигне по толкова ефикасен начин с други средства, които засягат в по-малка степен основните права на субектите на данни, по-специално правото на зачитане на личния живот и на защита на личните данни, гарантирани в членове 7 и 8 от Хартата (решения от 26 януари 2023 г., Министерство на вътрешните работи (Регистрация на биометрични и генетични данни от полицията), C-205/21, EU:C:2023:49, т. 126, и от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до запазени на мобилен телефон данни), C-548/21, EU:C:2024:830, т.88).

97 В това отношение изглежда, че при преследването и разкриването на антиконкурентни практики, противоречащи на членове 101 и 102 ДФЕС, нито едно друго средство, също толкова ефективно и засягащо в по-малка степен правата на зачитане на комуникациите и на защита на личните данни, не се явява задоволителна алтернатива на изземването на документи от електронни писма, разменени между ръководителите и служителите на предприятието, обект на мерки за проверка, извършени от орган по конкуренцията.

98 Както по същество подчертава генералният адвокат в точка 21 от заключението си, представено на 23 октомври 2025 г., електронните писма, разменени по занятие чрез куриерски услуги, са един от основните източници на разположение на органите по конкуренция, за да се установи наличието на антиконкурентно поведение. Следователно правото на орган по конкуренция да изготвя копия от набори от електронни писма е част от контролните правомощия, с които разполага този орган (вж. по аналогия, що се отнася до правомощието, предоставено на Комисията с член 20, параграф 2, буква б) от Регламент № 1/2003, решение от 16 юли 2020 г., Nexans France и Nexans/Комисия, C-606/18 P, EU:C:2020:571, т. 63). В това отношение член 32 от Директива 2019/1 включва електронните съобщения сред доказателствата, които следва да се приемат за допустими пред националните органи по конкуренция. По принцип лишаването на тези органи от правомощието да изземват такива търговски електронни съобщения би могло да накърни ефективното преследване на борбата срещу картелите и злоупотребите с господстващо положение в рамките на вътрешния пазар, изисквано от членове 101 и 102 ДФЕС.

99 Все пак, макар държавите членки да могат да счетат за необходимо да използват претърсвания и изземвания за установяване на веществени доказателства за неправомерно поведение, тяхното законодателство и практика в тази област трябва да предоставят адекватни и достатъчни гаранции срещу злоупотребите (вж. в този смисъл ЕСПЧ,

25 февруари 1993 г., Funke с/у Франция, CE:ECHR:1993:0225JUD001082884, § 57, и ЕСПЧ, 21 декември 2010 г., Société Canal Plus и др. с/у Франция, CE:ECHR:2010:1221JUD002940808, § 54 in fine).

100 Трето, що се отнася до пропорционалния характер на произтичащото от изземването на електронните писма ограничение на упражняването на правата, закрепени в членове 7 и 8 от Хартата, той трябва да се преценява в контекста, в който се вписва такова ограничение, като във всеки отделен случай се претеглят всички релевантни обстоятелства по случая (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до лични данни, съхранявани на мобилен телефон), C-548/21, EU:C:2024:830, т. 89).

101 Що се отнася до ограничението, произтичащо от изземвания, извършени в рамките на проверки, извършвани от орган по конкуренцията, към такива обстоятелства спадат по-специално тежестта на така въведеното ограничение на упражняването на разглежданото основно право и обстоятелствата, при които то се е осъществило.

102 Що се отнася до тежестта на ограничението, въведено с разглежданата в главното производство правна уредба, която позволява изземването без предварително разрешение от съд от националния орган по конкуренцията на електронни писма в рамките на разследване на практики, противоречащи на членове 101 и 102 ДФЕС, следва да се отбележи, че изземването на служебна кореспонденция от национален орган по конкуренция по принцип е ограничено от процесуални гаранции, предназначени да гарантират по-специално сигурността, целостта и поверителността на тези данни. Както отбелязва генералният адвокат в точка 33 от заключението, представено на 23 октомври 2005 г., всяко разследване, извършено от националните органи по конкуренцията, трябва да се основава на надлежно мотивирано решение за проверка, което трябва да се базира на разумни подозрения, че дадено предприятие е нарушило предвидените в ДФЕС правила за конкуренция. Що се отнася до изземването на електронни писма, когато разследващите използват софтуер за компютърно разследване, процедурата за индексиране, която предхожда търсенето на релевантна за разследването търговска информация, трябва да се извърши чрез използването на ключови думи, подбрани във връзка с предварително определения предмет на разследването.

103 Що се отнася до обстоятелствата, при които е налице въведеното ограничение на упражняването на разглежданото основно право, следва да се припомни, че по принцип трябва да се прави разграничение между положението, при което проверката се извършва в служебните помещения на съответните предприятия или сдружения на предприятия, и проверката, извършвана в други помещения, включително частните домове на физически лица.

104 Макар основното право на неприкосновеност на жилището да е общ принцип на правото на Съюза, който понастоящем е закрепен в член 7 от Хартата, който съответства на член 8 от ЕКПЧ, това не променя факта, че публичната намеса може да отиде по-далеч, когато се отнася до служебни или търговски помещения или дейности (вж. в този смисъл решение от 18 юни 2015 г., Deutsche Bahn и др., C-583/13 P, EU:C:2015:404, т. 19 и 20 и цитираната съдебна практика).

105 Всъщност правомощията за проверка, с които разполагат органите по конкуренцията, по принцип са ясно определени, независимо дали става въпрос по-специално за изключване от обхвата на разследването на документите, които нямат професионално естество, за

правото да се получи правна помощ, за запазване на поверителността на кореспонденцията между адвокати и клиенти, за задължението за мотивиране на решението за извършване на проверка или за възможността да се подаде жалба до юрисдикциите на Съюза (вж. в този смисъл решение от 18 юни 2015 г., Deutsche Bahn и др., C-583/13 P, EU:C:2015:404, т. 31 и цитираната съдебна практика). В този контекст следва да се припомни, че националните органи по конкуренцията са длъжни по-специално да спазват ОРЗД в рамките на провежданите от тях надлежни разследвания.

106 В това отношение от практиката на Европейския съд по правата на човека във връзка с член 8 от ЕКПЧ следва, че по отношение на посещенията в търговските помещения на предприятие липсата на предварително издадено разрешение за проверка от съд, който би могъл да ограничи или да упражни контрол върху провеждането на тази проверка, може да бъде компенсирана от съдебен контрол ex post facto върху законосъобразността на и необходимостта от подобна мярка за събиране на доказателства, при условие че този контрол бъде ефикасен при конкретните обстоятелства по съответното дело. Това предполага, че съответните лица могат да получат ефективен както от фактическа, така и от правна страна съдебен контрол по отношение на спорната мярка и начина на провеждането ѝ. Когато вече е било извършено неправомерно действие, наличните средства за правна защита трябва да позволяват да се осигури подходящо поправяне на положението на заинтересованото лице (вж. в този смисъл решение от 9 март 2023 г., Casino, Guichard-Perrachon и AMC/Комисия, C-690/20 P, EU:C:2023:171, т. 38 и цитираната практика на Европейския съд по правата на човека).

107 Освен това следва да се отбележи, че съгласно припомнените по-горе насоки относно членове 7 и 8 от Хартата разпоредбите на правото на Съюза относно прилагането на правилата за конкуренция не изискват предварително разрешение от съд за проверка, извършена в служебни помещения. В това отношение член 20, параграфи 6 и 7 от Регламент № 1/2003 и член 6, параграф 3 от Директива 2019/1, посветени на проверките, извършвани в служебните помещения на предприятията съответно от Европейската комисия и от националните органи по конкуренция, не изискват предварително разрешение от национален съд или от независима административна структура, дори когато са иззети електронни писма, а препращат в това отношение към задълженията, установени от националното право, като позволяват на държавите членки да предвидят, че за упражняването на правомощията за проверка на националните органи по конкуренцията се изисква разрешение от съдебен орган.

108 От всички изложени съображения следва, че членове 7 и 8 от Хартата по принцип допускат правна уредба на държава членка, съгласно която в рамките на разследване относно предполагаемо нарушение на член 101 или 102 ДФЕС националният орган по конкуренцията изземва в служебни или търговски помещения електронни писма, чието съдържание е свързано с предмета на проверката, без да разполага с предварително разрешение, издадено от съд.

109 При това положение е важно да се уточни, първо, че при липсата на такова предварително разрешение, издадено от съд, защитата на лицата срещу произволни нарушения от страна на публичната власт на гарантираните с членове 7 и 8 от Хартата права изисква правна уредба и стриктно ограничаване на разглежданите мерки. Така както проверката, така и изземването могат да бъдат съвместими с тези разпоредби само ако вътрешното законодателство и практика предоставят подходящи и достатъчни гаранции срещу злоупотреби и произвол (вж. в този смисъл решение от 17 декември 2015 г.,

WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 77). Такива гаранции трябва да се изразяват в пълен последващ съдебен контрол върху въпросните мерки. Както следва от постоянната съдебна практика, припомнена в точка 106 от настоящото решение, този контрол трябва да осигури на съответните лица подходящо поправяне на положението, което да позволи да се прецени и допустимостта на събраните доказателства.

110 В случая от акта за преюдициално запитване е видно, че проверките и изземванията не са извършени без каквато и да било процедура за предварително разрешение, тъй като са били разрешени от съдебен орган, а именно от португалската прокуратура, която съгласно Конституцията на Португалската република е независима от другите органи на централната, регионалната и местната власт и на която е възложено по-специално да упражнява в името на обществения интерес наказателното преследване и да защитава демократичната законосъобразност. Предоставеното от този съдебен орган разрешение изглежда може да допринесе за строгата правна уредба на проверките и изземванията, извършвани от националния орган по конкуренция, по-специално що се отнася до определянето на тяхната целесъобразност, срокове и материален обхват.

111 Следователно, когато, както в главните производства, е издадено предварително разрешение не от съд, а от прокуратурата, от първостепенно значение е съответните лица да разполагат с такова производство за последващ съдебен контрол и то да отговаря изцяло на изискванията, припомнени в точки 106 и 109 от настоящото решение.

112 Второ, следва да се посочи резерва относно проверките, водещи до изземване на мобилни телефони, компютри или всякакъв друг информационен носител, принадлежащ не на предприятията, чиито помещения се проверяват, а на физически лица като техните ръководители и служители.

113 В случая запитващата юрисдикция посочва, че разглежданата в споровете по главните производства система за електронна поща е „ограничена до функционална употреба „и че използването ѝ за лични цели и за цели, свързани с личния живот на служителите, е „забранено“ от вътрешните правилници на разглежданите предприятия. Макар в преюдициалните запитвания да се споменава за претърсване, извършено в електронната поща или в електронните пощи на служителите, в тях все пак не се уточнява кои са носителите, върху които се съхраняват разглежданите електронни писма и до които инспекторите са имали достъп. Следователно при прочита на издадената от португалската прокуратура заповед, в която се посочва „всеки информационен или компютърен носител“, не може да се изключи, че съответните носители включват мобилни телефони, компютри или други информационни носители, принадлежащи не на тези предприятия, а на техните ръководители и служители.

114 Ако обаче при проверки, извършвани от орган по конкуренцията в служебни помещения на дадено предприятие, разследващите лица трябва да изземат мобилните телефони, компютрите или всеки друг информационен носител, принадлежащ не на това предприятие, а на неговите ръководители и служители, достъпът до съдържащите се в тези устройства данни евентуално трябва след запечатването им да подлежи на предварителен контрол от съд или от независима административна структура.

115 Всъщност, тъй като такива устройства могат да се използват едновременно за лични и за служебни или търговски цели, в зависимост от съдържанието на посочените устройства достъпът до тях може да се отнася не само до данни за трафика и местонахождението, но и

до снимки и история на интернет навигация, осъществена със същите устройства, и дори до съдържанието на извършените с тях частни комуникации (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до лични данни, съхранявани на мобилен телефон) (C-548/21, EU:C:2024:830, т. 92).

116 Следователно достъпът до такава съвкупност от данни може да позволи да се направят много точни изводи относно личния живот на субекта на данни като навиците му в ежедневието, местата на постоянно или временно пребиваване, всекидневните му или други пътувания, упражняваните дейности, социалните връзки на това лице и социалните кръгове, в които се движи. Освен това не може да се изключи възможността тези данни да попадат в специалните категории данни по смисъла на член 9 от ОРЗД. Следователно достъпът до данните, запазени в такива устройства, може да доведе до сериозна, дори особено тежка намеса в основните права, гарантирани с членове 7 и 8 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до лични данни, съхранявани на мобилен телефон) (C-548/21, EU:C:2024:830, т. 93—95).

117 Именно за да се гарантира спазването на принципа на пропорционалност във всеки конкретен случай, като се претеглят всички релевантни фактори, е от съществено значение, когато достъпът на компетентните национални органи до лични данни води до риск от тежка, дори особено тежка намеса в основните права на засегнатото лице, този достъп да е обвързан с предварителен контрол или от съд, или от независим административен орган (решение от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до лични данни, съхранявани на мобилен телефон), C-548/21, EU:C:2024:830, т. 102).

118 Този предварителен контрол изисква юрисдикцията или независимата административна структура, натоварена с извършването му, да разполага с всички правомощия и да представя всички необходими гаранции, за да осигури съвместяване на различните разглеждани законни интереси и права. Що се отнася по-специално до проверка, проведена от орган по конкуренцията, подобен контрол изисква тази юрисдикция или структура да е в състояние да осигури справедливо равновесие между, от една страна, законните интереси, свързани с нуждите на разследването, и от друга страна, основните права на зачитане на личния живот и на защита на личните данни на лицата, чиито данни са засегнати от достъпа (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до лични данни, съхранявани на мобилен телефон), C-548/21, EU:C:2024:830, т. 103).

119 В това отношение е важно да се добави, че по принцип единствено националното право може да определя правилата относно допустимостта на събраните доказателства, при условие обаче че те не са по-неблагоприятни от правилата, които уреждат подобни вътрешни положения (принцип на равностойност), и не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правото на Съюза (принцип на ефективност) (вж. в този смисъл решение от 6 октомври 2020 г., La Quadrature du Net и др., C-511/18, C-512/18 и C-520/18, EU:C:2020:791, т. 222—225).

120 От всички гореизложени съображения следва, че членове 7 и 8 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат изземване без предварително разрешение, издадено от съд, на електронни писма, разменени между служителите и ръководителите на предприятие по време на проверка, извършена от национален орган по конкуренция в служебните или

търговските помещения на предприятия, заподозрени в нарушения на член 101 или 102 ДФЕС, при условие че е предвидена строга правна уредба на правомощията на този орган, както и подходящи и достатъчни гаранции срещу злоупотреби и произвол, като ефективен последващ съдебен контрол върху разглежданите мерки.

По съдебните разноски

121 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Член 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз

трябва да се тълкува в смисъл, че

в обхвата на понятието „съобщения“ по смисъла на този член попадат електронните писма от служебен характер, разменени между служителите и ръководителите на предприятие чрез електронната поща.

2) Членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз

трябва да се тълкуват в смисъл, че

допускат изземване без предварително разрешение, издадено от съд, на електронни писма, разменени между служителите и ръководителите на предприятие по време на проверка, извършена от национален орган по конкуренция в служебните или търговските помещения на предприятия, заподозрени в нарушения на член 101 или 102 ДФЕС, при условие че е предвидена строга правна уредба на правомощията на този орган, както и подходящи и достатъчни гаранции срещу злоупотреби и произвол, като ефективен последващ съдебен контрол върху разглежданите мерки.

Подписи